

Република Србија
УПРАВНИ СУД
7 У. 7112/10 (2009)
09.12.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Маријановић, председника већа, Зорице Китановић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Вером Маринковић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., коју заступа Љиљана Вушковић, адвокат из Београда, Ул. Косовска бр. 34, поднетој против решења Управног одбора Фармацеутске коморе Републике Србије у Београду, бр. 300 од 26.12.2008. године, у предмету уписа у именик чланова Фармацеутске коморе Србије, у нејавној седници већа одржаној дана 09.12.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА** решење Управног одбора Фармацеутске коморе Републике Србије у Београду, бр. 300 од 26.12.2008. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље, изјављена против решења Фармацеутске коморе Србије – Огранак Ниш у Нишу, бр. 25 од 02.10.2008. године. Наведеним првостепеним решењем, донетим у поновљеном поступку, укинута је решење о упису тужиље у именик чланова Фармацеутске коморе Републике Србије, које је донео Огранак Ниш у Нишу, бр. 1/269 од 03.06.2008. године.

У тужби поднетој Врховном суду Србије 09.02.2009. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа, због повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је оспореним решењем учињена повреда правила поступка из чл. 235. ст. 2. Закона о општем управном поступку, из разлога што другостепени орган у поступку решавања по жалби није оценио све наводе жалбе, нити је у образложењу оспореног решења дао разлоге зашто ове није ценио, а што је био дужан да учини. Даље, наводи да је и у жалби истакла да је решење донео ненадлежни орган, јер је побијано решење о укидању решења по службеној дужности донео првостепени орган, при чему је одредбом чл. 254. Закона о општем управном поступку, прописано да решење може поништити, или укинути по основу службеног надзора само другостепени орган, због чега је наведено решење ништаво. Такође, наводи да је у току целог поступка истицала да није тачан закључак да она није обављала здравствену делатност, јер је она са дипломом на Фармацеутском факултету у Београду, коју је стекла 12.10.1993. године, до данас непрекидно обављала, као дипломирани фармацеут, здравствену делатност радом у апотеци, коју је регистровала 20.02.2003. године, за коју регистрацију је добила законом прописану сагласност надлежног Министарства здравља. Поред изнетог, наводи да се у целом поступку позивала на уверење о положеном стручном испиту за дипломираног фармацеута, које је издато од стране овлашћене Комисије за полагање стручних испита при Министарству здравља, а тужени је ово уверење погрешно оценио као исправу неистинитог садржаја и исту није признао као веродостојну. Поред изнетог, наводи да је одредбом чл. 167. Закона о здравственој заштити, прописано да је чланство у Комори обавезно за здравствене раднике из чл. 166. овог Закона, при чему је одредбом чл. 166. истог Закона, прописано да су здравствени радници, у зависности од степена стручне спреме доктори медицине, доктори стоматологије, дипломирани фармацеути и дипломирани фармацеути медицински биохемичари са завршеним одговарајућим факултетом здравствене струке, из које одредбе произлази да сви здравствени радници наведени у члану 166. Закона о здравственој заштити, дакле и дипломирани фармацеути медицински биохемичари, могу обављати као професију здравствену делатност, а не само делатност биохемичара, како погрешно закључују управни органи. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управном суду су дана 01.01.2010. године, на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 116/08 и 104/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009. године, није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, сагласно члану 29. став 1. истог Закона.

Оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета управне ствари, поступајући на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), по тужби у овом управном спору по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је првостепени орган, поступајући по службеној дужности, с позивом на одредбу чл. 253. и 256. Закона о општем управном поступку ("Сл. лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01), решењем, број 25 од 02.10.2008. године укинуо решење, бр. 1/269 од 03.06.2008. године, Фармацеутске коморе Републике Србије које је донео Огранак коморе Ниш у Нишу, којим је извршен упис у именик чланова Фармацеутске коморе Србије А.А., дипломираног фармацеута медицинског биохемичара из ..., запослене код апотеке "Б.Б." у Поступајући по жалби тужиле, тужени орган је одбио жалбу тужиле и потврдио решење првостепеног органа од 02.10.2008. године, јер је оценио да је правилно првостепени орган, сагласно одредби чл. 240. ст. 1. Закона о општем управном поступку, поновио поступак и решењем, бр. 25 од 02.10.2008. године, узимајући у обзир све чињенице и околности, сходно чл. 248. Закона о општем управном поступку, укинуо решење бр. 1/283 од 03.06.2008. године, као незаконито и онемогућио даљу повреду закона и јавног интереса.

По оцени Управног суда оспореним решењем повређен је закон на штету тужиле, јер су ожалбено и оспорено решење заснована на повредама правила поступка које утичу на законитост решења. Наиме, из списка предмета произлази да је првостепени орган поступајући по службеној дужности, укинуо решење, број 1/283 од 03.06.2008. године, којим је извршен упис тужиле у именик чланова Фармацеутске коморе Србије, с позивом на одредбе чл. 253. и 256. Закона о општем управном поступку, при чему се одредбе члана 253.

Закона о општем управном поступку односе на поништавање и укидање коначног решења по основу службеног надзора, а одредбе члана 256. Закона о општем управном поступку на ванредно укидање извршног решења. Како првостепени орган није могао донети решење с позивом на одредбе Закона о општем управном поступку, које регулишу поступање органа по два ванредна правна средства, о којима се није могло истовремено одлучивати, незаконито је поступио тужени орган када је одлучујући по жалби тужиле, одбио жалбу, налазећи да је решење првостепеног органа правилно. Поред наведеног, разлози туженог органа о томе да је првостепени орган поновио поступак у смислу одредбе члана 240. став 1. Закона о општем управном поступку, а на основу одредбе члана 248. истог Закона, су нетачни и противни стању у списима, будући да првостепени орган ожалбено решење није донео у поновном поступку, јер је за понављање поступка, као једног од ванредних правних средстава, нужно испуњавање једног од законом прописаних услова из одредбе члана 239. Закона о општем управном поступку.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредбе чл. 41. ст. 2., а у вези одредбе чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган, у смислу одредбе чл. 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 09.12.2010. године, 7 У. 7112/10 (2009)

Записничар
Вера Маринковић, с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић